

BÁRDOS B. ARTHUR

Kérni – vagy nem kérni

„Egy kis független nyugalmat,
Melyben a dal megfoghat.”

Arany János

*Már nem is kérek többet. Hagyjatok.
És újjánőni mint a fű
zabolátlan, zöldreményű
szála – nem tudok. Fölöttem lép el, tép-
desne cafatokká a ki-nyírógép...
Gazdája leleményes.
Bekapcsolja láthatatlanul.
S ha törvényt bontok emelt fővel – éles
nyisszantással megnyirbál az Úr.*

*Haladékot hiába kérek.
Csupán néhány évtizedes
az elmém
s mégis, lehántható átmenet
emberi történelmém
az atavisztikusán ocsmány kéreg.
Lényegem ősi és örök: halandó
a keret.*

*Nyugalmat kérek. Semmi mást.
S mint fák lombos pillái közt a fény,
napnyugtával kívánok illanékony,
villódzó látomást,
hadd hintáztasson a kialvó alkony
rezdülő ágán a remény.*

1991. szeptember 22.

Holdudvar

*Örökké ez a hold.
Mindenüvé elkísér az ég-
homlokzat felhőnyi szemöldöke
alól ez a sárgába oltott holt
tekintet, ez a kimeredt pupilla –,
alvajáró költőktől körül-
udvarolt
éjjéli karóra-klisé az idők
felhorzsolts csuklóján meglapulva.*

Örökké ez a hold.
 Kölcsön-fényt tükröző díztányér
 a sötétkék alkony rafináltan
 előtűremelő abroszán.
 S fölötté az éjszakába tolt
 nemzetközi büfé csillag-
 metszésű poharainak
 hallatlan koccintása még az ember-
 előtti csönd bugyraiból kiszűrve.
 Merő metaforahabzsolás!
 Szemfényvesztő hímezés a secesszió
 terítékén: kifeslik a divatból...

Örökké ez a hold.
 Úrhajósok delejes, szinte
 súlytalanná finomult léptei
 nyomán, a porba préselt talpak
 emlékét karbantartó támpont.
 Holnapra mélyrecövekelt fém-
 lábakon forgó laboratóriumok
 üveg-hajszáleres koponyája.

Örökké ez a hold.
 Jövős: parcellákra vagdalt bolygó.
 Néhány honfoglaló nemzedéknek
 oxigénpalackos paradicsoma –,
 az átmenet légi kikötője
 ibolyántúli sugarak
 borotvaéles záporában.

Örökké ez a hold.
 A moonlight
 kisajátítható varázsa gyarló.
 Bár némelykor jel-képtelenné fogy
 önmagában csak a sarló.
 Egy-egy Mondschein-kóros agyába hasad,
 oly vészjósloán hajlik föléje
 az álom szikrázó köszörűkövén
 csiszolódó éje.

Örökké ez a hold.
 A kolozsvári Főtér templomtornyán
 némul el nyelvelő harangja,
 de belém kondult érces koronggal
 midőn a láger lakatra vert
 réműletében húgyoztam a kushadt
 barakkok előtt éjzárón...

*Örökké ez a hold...
Kiköltözöm párás udvarába,
ha szétrobbant rugóival fellök időm
s a ködből font kerítésig araszolva,
gyönyörű ívben áthajíthatom
a földtől sáros, elsikkadt sarkú,
végzetesen korabeli cipőm.*

1991. december 31.

Ellenpontok

*Semmi se olyan, amilyennek látszik.
Magába fogad s egyszersmind kizár
körforgó törvényéből minden évszak.
Sehol-se-vagy, mert puszta léted lázít
a halálra. Kihúnysz, mint az a nyár,
mely függönyöz lombból kikandikál
az őszre. Függsz alkonyok keresztjén
s szemben veled nő a hajnali hézag
csalóka reménye, már jeleztén –
hiába! ... téged odaszegecselték
és számodra smafu, te csenevész agg,
hol, vagy min csüngesz, a megváltás késik...
Oly hamisnak bizonyult történelmed,
hogy Golgotádon kéjelegve szétrak
muzeális ízeidre az idő
a vég –, lecsupaszított vereségig
s időd sincs föleszmélni: él-pribék
voltál-e koponyád celláiban,
vagy szent életre éhező, szelíd rab?
Látszatra csak az lehet, ami van:
iszonyú úrt takar az égi kék...*

1992. március 4.